

dybt frænkede; thi jo ældre en Militair er, desto mere er han fast sammenvoret med den eiendommelige Forestilling om Titlers og Charakterers Betydning, som engang var saa stærkt udviklet i vort Fædreland, og ikke mindst i Hæren, isom denne var før 1848 og 1867. Disse Mænd have derfor følt sig meget smerteligt berørte derved, det har for dem været indgribende og forstyrrende i deres daglige Liv og Fred, at Kammerater, ældre og yngre, ere blevne forfremmede til denne høiere Charakter og Titel af Oberst, medens de selv derimod gaae omkring og bære dette „Major“ eller „Oberstlieutenant“, der nu synes dem et Brændemærke. Jeg har talt med adskillige gamle veltjente og hæderlige Mænd i disse Villkaar, og det har gjort et pinligt Indtryk paa mig at see den Sorg og Harme, der er bleven valst hos dem ved denne Fremgangsmaade; det kan jo dog ikke nytte, at de efter den bürgerlige høflige Tone forfremmes til Oberst, naar de ikke tillige faae kongeligt Brev derpaa. Derisom altsaa den nuværende høitæredede Krigsminister ikke skulde finde sig foranlediget til at indvie sin nye Virksomhed ved med eet stort Slag at skabe en Masse Oberster ud af disse gamle Majorer og Oberstlieutenanter, hvilket kan skee uden allermindste Omkostninger for Staten, og hvad der ganske vist vilde gjøre den nye Krigsminister overordentlig populair, saa maa det ialfald erkendes, at den ene Major, som der her er Tale om, er fuldstændig besjælet til at betragte den Titel, der er bleven ham tillagt, saaledes som om den har været beregnet paa, at der skulde gøres Nar ad ham, og det synes mig ikke er hensigtsmæssigt, at det, der tilsigtes, at give en Dyrkning, kommer til at see ud som en Spot. Jeg har villet benytte den Leilighed, der er givet ved Indstillingen under Nr. 7, til at fremhæve, hvorledes man har rørt ved Noget, som man ganske roligt kunde have ladet staae; men da det nu er skeet for Noget, beder jeg Ministeriet om at tage under velvillig Overveelse, om der ikke kunde være Grund til at høre for alle de Tilbageværende den tilsyneladende Tilfidsættelse, hvori man har gjort sig skyldig ligeoverfor dem; thi er et saadant Skridt først gjort for Noget af dem, saa bør

det ogsaa gøres for de Dvrige, forudsat, at det er Mænd, som ere affædigede i Ære fra Kongens Tjeneste.

Winther: Da jeg har deeltaget i flere af de Mindretalsindstillinger, der foreligge Thinget, skal jeg tillade mig nogle Ytringer angaaende disse Forslag. Jeg maa forøvrigt først gjøre opmærksom paa, at det ærede Medlem, der sidst talte, forekommer mig at være noget ubillig mod Udvalget med Hensyn til de forskjellige Indstillinger, der ere gjorte angaaende bestemte Personers Forhold, idet han meente, at man ved at sammenligne forskellige af de Andragender, der ere fremkomne, vil at see, at der var begaaet en Ubillighed og brugt en ueensartet Fremgangsmaade, medens han paa den anden Side ganske rigtig fremhævede, at slige Forhold vare af en saa særegen Natur, at man vanskeligt kunde finde en passende Maalestof for dem. Det er dette, som det ærede Medlem efter min Mening havde kunnet lade staae ved Magt, at, fordi maaste han selv ikke kan have seet anderledes, end at der er vist Ubillighed, saa dog ligefuldt Andre have troet i et Forhold, hvor man dog staaer paa et reent Skjønnsgebet, netop at have taget de Hensyn, der burde tages særskilt med Hensyn til enhver af de foreliggende Sager. Naar det nu forholder sig saaledes, at denne Indrømmelse af den store Vanskelighed i at faae en saadan fælles Maalestof, maa gøres fra det ærede Medlems Side, saa synes det os ubilligt at gjøre en saadan Indsigelse som skeet er. — Jeg skal tillade mig at sige et Par Ord om de forskellige Mindretalsindstillinger, hvortil jeg har sluttet mig. Jeg er i det heldige Tilfælde ikke at have vist en uoverensstemmende Afseer med Hensyn til de Personer, der ere nævnte af den ærede sidste Taler. Jeg hører nemlig til det Mindretal, der under Nr. 1 har meent, at Jacobs Andragende skulde henvises til Ministeriet. Det forekommer mig, at det er aldeles billigt og naturligt, at, naar Staten gjør en Forandring i et saadant Forhold, skal den ikke lade det paa en ubillig Maade gaae ud over den enkelte Mand, der for Tiden er i en saadan Post. Naar det nu fra alle